

ovre hos den lærde Præst i Kyndløse, hvor han engang havde været for at hente sin Daabsattest. Midt paa Gulvet anbragte han et stort, firkantet Bord, dækket med et grønt Klæde og overfyldt med tykke Folianter. Gardinerne for Vinduerne var nedrullede, en Lampe brændte paa Bordet, og ved dettes ene Ende sad han selv, „Provst Damgaard“, i en stor Lænestol, iført Slo-brok og smukt broderede Tøfler. Han sad med Haanden under Kinden og læste i en meget gammel, græsk Bog. Henne paa en af Reolerne stod hans egne Værker i Pragtbind: Opyggelsesbøger og Prækensamlinger med Guldsnit, lærde Skrifter samt mægtige, samfundsrevsende Skuespil fulde af store profetiske Syner og dristige Tanker.

Han blev revet ud af disse herlige Drømmerier ved at høre klaprende Trætoffeltrin ude i Gaarden og derefter en langtrukken, skiftevis pibende og skrigende Lyd. Det var Abelone, der var henne at hente Vand ved Posten.

Han laa stille og smilte hen for sig. Han hvilede rolig i en lykkelig Følelse af, at han endelig havde frelst sig ud af den Fristelse, hvori Abelones modne Skønhed en Tid havde sat ham. Det havde ingenlunde været let for ham at give Afkald paa hende, skønt hun var en Pige ganske uden Midler. Men han havde klarlig indset, at om han gav efter for sin Svaghed, vilde han rimeligvis aldrig naa ud over sin forsmædelige Stilling som „Gaardskarlen Niels“. Han maatte være fri og uafhængig eller i hvert Fald gøre et ganske andet Gifte, om han skulde naa det store Maal, han havde sat sig: at gøre Navnet N. Damgaard berømt over det ganske Land. Og han havde i Forvejen Hindringer nok at overvinde. Havde han f. Eks. ikke heddet Niels men derimod noget som Fritjof eller Arne eller Bjørnstjerne, vilde Navnet ganske anderledes let have indprentet sig i Folks Hukommelse. Niels derimod —

Han foer op. Han havde atter hørt Trin ude i